

CAN YOU ANSWER THESE QUESTIONS?

1. How did David rationalize his relationship with Bathsheba?
2. What was David's justification to have Uriah killed?
3. Both Saul and David sinned. Yet Saul was rejected because of his sin and David remained the chosen one. Why?
4. Describe the events that prompted David to have Solomon anointed and sit on the throne during his lifetime.
5. Who was Shimei the son of Gerah and why did Solomon have him killed?

This and much more will be addressed in the ninth lecture of this series:
"Solomon (*Shlomo HaMelech*)".

To derive maximum benefit from this lecture, keep these questions in mind as you listen to the lecture and read through the outline. Go back to these questions once again at the end of the lecture and see how well you answer them.

PLEASE NOTE: This outline and source book were designed as a powerful tool to help you appreciate and understand the basis of Jewish History. Although the lectures can be listened to without the use of the outline, we advise you to read the outline to enhance your comprehension. Use it, as well, as a handy reference guide and for quick review.

This lecture is dedicated to the memory and *Li-ilui Nishmas*

אלטא מרים בת מרדכי ע"ה

Mrs. Myriam Nederlander of blessed memory

THE EPIC OF THE ETERNAL PEOPLE

Presented by Rabbi Shmuel Irons

Series XVI Lecture #9

SOLOMON (SHLOMO HAMELECH)

I. David and Bathsheba

A.

(1) ויהי לתשובת השנה לעת | צאת המלאכים וישלח דוד את יואב ואת עבדיו עמו ואת כל ישראל וישחתו את בני עמון ויצרו על רבה ודוד יושב בירושלם: ויהי | לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד: וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי: וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל ביתה: ותהר האשה ותשלח ותגד לדוד ותאמר הרה אנכי: וישלח דוד אל יואב שלח אלי את אוריה החתי וישלח יואב את אוריה אל דוד: ויבא אוריה אליו וישאל דוד לשלו' יואב ולשלו' העם ולשלו' המלחמה: ויאמר דוד לאוריה רד לביתך ורחץ רגליך ויצא אוריה מבית המלך ותצא אחריו משאת המלך: וישכב אוריה פתח בית המלך את כל עבדי אדניו ולא ירד אל ביתו: ויגדו לדוד לאמר לא ירד אוריה אל ביתו ויאמר דוד אל אוריה הלוא מדרך אתה בא מדוע לא ירדת אל ביתך: ויאמר אוריה אל דוד הארון וישאל ויהודה ישיבים בספות ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה חנים ואני אבוא אל ביתי לאכל ולשתות ולשכב עם אשתי חיד וחי נפשך אם אעשה את הדבר הזה: ויאמר דוד אל אוריה שב בזה גם היום ומחר אשלחך וישב אוריה בירושלם ביום ההוא וממחרת: ויקרא לו דוד ויאכל לפניו וישת וישכרהו ויצא בערב לשכב במשכבו עם עבדי אדניו ואל ביתו לא ירד: ויהי בבקר ויכתב דוד ספר אל יואב וישלח ביד אוריה: ויכתב בספר לאמר הבו את אוריה אל מול פני המלחמה החזקה ושבתם מאחריו ונכה ומת: ויהי בשמור יואב אל העיר ויתן את אוריה אל המקום אשר ידע כי אנשי חיל שם: ויצאו אנשי העיר וילחמו את יואב ויפל מן העם מעבדי דוד וימת גם אוריה החתי: וישלח יואב ויגד לדוד את כל דברי המלחמה: ויצו את המלאך לאמר ככלותך את כל דברי המלחמה לדבר אל המלך: והיה אם תעלה חמת המלך ואמר לך מדוע נגשתם אל העיר להלחם הלוא ידעתם את אשר ירו מעל החומה: מי הכה את אבימלך בן ירבשת הלוא אשה השליכה עליו פלח רכב מעל החומה וימת בתבץ למה נגשתם אל החומה ואמרת גם עבדך אוריה החתי מת: וילך המלאך ויבא ויגד לדוד את כל אשר שלחו יואב: ויאמר המלאך אל דוד כי גברו עלינו האנשים ויצאו אלינו השדה ונהיה עליהם עד פתח השער: וירו המורים אל עבדך מעל החומה וימותו מעבדי המלך וגם עבדך אוריה החתי מת: ויאמר דוד אל המלאך כה תאמר אל יואב אל ירע בעיניך את הדבר הזה כי כזה וכזה תאכל החרב החזק מלחמתך אל העיר והרסה וחזקהו: ותשמע אשת אוריה כי מת אוריה אישה ותספד על בעלה: ויעבר האבל וישלח דוד ויאספה אל ביתו ותהי לו לאשה ותלד לו בן וירע הדבר אשר עשה דוד בעיני ד': שמואל ב יא-א-כו

And it came to pass, after the year was expired, at the time when kings go forth to battle, that David sent Joab, and his servants with him, and all Israel; and they destroyed the Ammonites, and besieged Rabbah. But David remained still at Jerusalem. - And it came to pass one evening, that David arose from his bed, and walked on the roof of the king's house; and from the roof he saw a woman washing herself; and the woman was very beautiful to look upon. - And David sent and inquired after the woman. And one said, Is not this Bathsheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite? And David sent messengers, and took her; and she came in to him, and he lay with her; for she was purified from her uncleanness; and she returned to her house. - And

the woman conceived, and sent and told David, and said, I am with child. And David sent to Joab, saying, Send me Uriah the Hittite. And Joab sent Uriah to David. And when Uriah came to him, David asked of him how Joab did, and how the people did, and how the war prospered. And David said to Uriah, Go down to your house, and wash your feet. - And Uriah departed from the king's house, and there followed him a portion of food from the king. But Uriah slept at the door of the king's house with all the servants of his lord, and did not go down to his house. And when they had told David, saying, Uriah did not go down to his house, David said to Uriah, Did you not come from your journey? why then did you not go down to your house? And Uriah said to David, The ark, and Israel, and Judah, remain in tents; and my lord Joab, and the servants of my lord, are encamped in the open fields; shall I then go into my house, to eat and to drink, and to lie with my wife? As you live, and as your soul lives, I will not do this thing. - And David said to Uriah, Remain here today also, and tomorrow I will let you depart. So Uriah remained in Jerusalem that day, and the next day. And when David called him, he ate and drank before him; and he made him drunk; and at the evening he went out to lie on his bed with the servants of his lord, but did not go down to his house. - And it came to pass in the morning, that David wrote a letter to Joab, and sent it by the hand of Uriah. And he wrote in the letter, saying, Set Uriah in the front of the hottest battle, and retire from him (i.e. don't come to his aid), that he may be struck, and die. And it came to pass, when Joab observed the city, that he assigned Uriah to a place where he knew that brave men were. And the men of the city went out, and fought with Joab; and there fell some of the people of the servants of David; and Uriah the Hittite died also. Then Joab sent and told David all the things concerning the war; And charged the messenger, saying, When you have finished telling the matters of the war to the king, And if the king's anger should arise, and he says to you, Why did you approach so near to the city when you fought? Did you not know that they would shoot from the wall? Who struck Abimelech the son of Jerubbesheth? Did not a woman cast a piece of a millstone upon him from the wall, that he died in Thebez? Why did you go so near the wall? Then you will say: Your servant Uriah the Hittite is dead also. So the messenger went, and came and told David all that Joab had sent him for. And the messenger said to David, Surely the men prevailed against us, and came out to us into the field, and we were upon them up to the entrance of the gate. And the shooters shot from the wall upon your servants; and some of the king's servants are dead, and your servant Uriah the Hittite is dead also. Then David said to the messenger, Thus shall you say to Joab, Let not this thing displease you, for the sword devours one as well as another; make your battle more strong against the city, and overthrow it; and encourage him. And when the wife of Uriah heard that Uriah her husband was dead, she mourned for her husband. And when the mourning was past, David sent and fetched her to his house, and she became his wife, and bore him a son. But the thing that David had done displeased the L-rd. **Samuel II 11:1-27**

(2) אמר רב יהודה אמר רב: לעולם אל יביא אדם עצמו לידי נסיון, שהרי דוד מלך ישראל הביא עצמו לידי נסיון ונכשל. אמר לפניו: רבונו של עולם, מפני מה אומרים, א-להי אברהם א-להי יצחק וא-להי יעקב ואין אומרים א-להי דוד? אמר: אינהו מינסו לי, ואת לא מינסית לי, אמר לפניו: רבונו של עולם, בחנני ונסני. שנאמר (תהלים כ"ו) בחנני ד' ונסני וגו'. אמר: מינסנא לך, ועבידנא מילתא בהדך, דלדידהו לא הודעתניהו ואילו אנא קא מודענא לך, דמנסנא לך בדבר ערוה. מיד (שמואל ב' י"א) ויהי לעת הערב ויקם דוד מעל משכבו וגו' אמר רב יהודה: שהפך משכבו של לילה למשכבו של יום, ונתעלמה ממנו הלכה: אבר קטן יש באדם, משיביעו רעב, ומרעיבו שבע. (שמואל ב' י"א) ויתהלך על גג בית המלך וירא אשה רוחצת מעל הגג והאשה טובת מראה מאד, בת שבע הוה קא חיפא רישא תותי חלתא, אתא שטן אידמי ליה כציפרתא, פתק ביה גירא, פתקה לחלתא, איגליה וחזייה. מיד (שמואל ב' י"א) וישלח דוד וידרש לאשה ויאמר הלוא זאת בת שבע בת אליעם אשת אוריה החתי וישלח דוד מלאכים ויקחה ותבוא אליו וישכב עמה והיא מתקדשת מטמאתה ותשב אל

ביתה. והיינו דכתיב (תהלים י"ז) בחנת לבי פקדת לילה צרפתי בל תמצא זמתי בל יעבר פי. אמר: איכו זממא נפל בפומיה דמאן דסני לי, ולא אמר כי הא מילתא. דרש רבא: מאי דכתיב (תהלים י"א) למנצח לדוד בד' חסיתי איך תאמרו לנפשי נודי הרכם צפר, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונן של עולם, מחול לי על אותו עון, שלא יאמרו: הר שבכם צפור נדדתו. דרש רבא: מאי דכתיב (תהלים נ"א) לך לבדך חטאתי והרע בעיניך עשיתי למען תצדק בדברך תזכה בשפטך. אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: גליא וידיעא קמך דאי בעיא למכפייה ליצרי הוה כייפינא, אלא אמינא, דלא לימרו: עבדא זכי למריה. דרש רבא: מאי דכתיב (תהלים ל"ח) כי אני לצלע נכון ומכאובי נגדי תמיד ראויה היתה בת שבע בת אליעם לדוד מששת ימי בראשית, אלא שבאה אליו במכאוב. וכן תנא דבי רבי ישמעאל: ראויה היתה לדוד בת שבע בת אליעם, אלא שאכלה פגה. סנהדרין קז.

Rav Yehudah said in Rav's name: One should never [intentionally] bring himself to being tested, since David king of Israel did so, and failed. He said unto Him, "Sovereign of the Universe! Why do we say [in prayer,] 'The G-d of Abraham, the G-d of Isaac, and the G-d of Jacob,' but not the God of David?" He replied, "They were tried by Me, but you were not." Then, [David] replied, "Sovereign of the Universe, examine and try me," as it is written (Psalms 26:2), "Examine me, O L-rd, and try me." He answered, "I will test you, and yet grant you a special privilege; for I did not inform them [of the nature of their trial beforehand], yet, I am informing you that I will try you in a matter of adultery." Straightway (Samuel II 11:2), "And it came to pass one evening, that David arose from his bed, and walked on the roof of the king's house; etc." R. Yohanan said: He changed his night bed to a day bed (i.e. he had relations with his wives by day in order to diminish his desire), but he forgot the halachah: there is a small organ in man which satisfies him in his hunger but makes him hungry when satisfied. "And he walked upon the roof of the king's house: and from the roof he saw a woman washing herself; and the woman was very beautiful to look upon." (Ibid.) Now Bath Sheba was cleansing her hair behind a screen (or a large basket similar to the ones in which beehives are cultivated), when Satan came to him, appearing in the shape of a bird. [David] shot an arrow at [the bird], which broke the screen, thus she stood revealed, and he saw her. Immediately (ibid. 11:3), "And David sent and enquired after the woman. And one said, 'Is not this Bath Sheba, the daughter of Eliam, the wife of Uriah the Hittite?' And David sent messengers, and took her, and she came unto him, and he lay with her; *for she was purified from her uncleanness*: and she returned unto her house." Thus it is written (Psalms 17:3), "You have tested my heart; you have visited me in the night; you have tested me, and found nothing; let my mouth (זַמְתִּי) not transgress." He said thus: Would that a bridle (זממא) had fallen into the mouth of mine enemy [i.e., himself], that I had not spoken thus. Rava expounded: What is meant by the verse (Psalms 11:1), "To the Chief Musician of David. In the L-rd I put my trust; how can you say to my soul, Flee like a bird to your mountain?" David pleaded before the Holy One, blessed be He: Sovereign of the Universe! Forgive me that sin, that men may not say, "Your mountain [i.e. the king] has been put to flight by a bird." Rava expounded: What is meant by the verse (Psalms 51:6), "Against You, You alone, have I sinned, and done this evil in Your sight; so that You are justified in Your sentence, and clear in Your judgment." David pleaded before the Holy One, blessed be He: You know full well that [under normal circumstances] had I wished to suppress my lust, I could have done so, but, [He] thought, let them [the people] not say, "The servant triumphed against his Master." Rava expounded: What is meant by the verse (Psalms 39:18), "For I am ready to fall (לצלע), and my pain is continually before me?" Bath Sheba, the daughter of Eliam, was predestined for David from the six days of Creation (לצלע), but she came to him with sorrow. And the school of R. Ishmael taught likewise: She was worthy [i.e., predestined] for David from the six days of Creation, but he enjoyed her before she was ripe. **Sanhedrin 107a**

(3) א"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחאי: לא דוד ראוי לאותו מעשה, ולא ישראל ראוי לאותו מעשה לא דוד ראוי לאותו מעשה, דכתיב: (תהלים קט) ולבי חלל בקרבי ולא ישראל ראוי לאותו מעשה, דכתיב: מי יתן והיה לבכם זה להם ליראה אותי כל הימים, אלא למה עשו? לומר לך, שאם חטא יחיד אומרים לו: כלך אצל יחיד, ואם חטאו צבור אומרים להו לכו אצל צבור. וצריכא, דאי אשמועינן יחיד, משום דלא מפרסם חטאיה, אבל צבור דמפרסם חטאיהו אימא לא ואי אשמועינן צבור, משום דנפיש רחמייהו, אבל יחיד דלא אלימא זכותיה אימא לא, צריכא. והיינו דרבי שמואל בר נחמני א"ר יונתן, מאי דכתיב: (שמואל ב' כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על? נאם דוד בן ישי שהקים עולה של תשובה. עבודה זרה ד-ה.

R. Yohanan said in the name of R. Shimon b. Yohai: David was not the kind of man to do that act, nor was Israel the kind of people to do that act. David was not the kind of man to do that act, as it is written (Psalms 109:22), "My heart is slain within me;" nor were the Israelites the kind of people to commit that act, for it is said (Deuteronomy 5:26), "O that they had such a heart as this always etc." Why, then, did they act thus? [G-d predestined it so] in order to teach you that if an individual hath sinned [and hesitates about the effect of repentance] he could be referred to the individual [David], and if a community commit a sin they should be told: Go to the community. And both these instances are necessary; for if [the case of] the individual only were mentioned. [it might have been thought that pardon is granted] because his sin is not generally known, but in the case of a community whose sins are publicly known it might not be so; if, on the other hand, the case of a community only were mentioned, it might have been thought, because they command greater mercy, but with an individual, whose merits are not so numerous, it is not so; hence both are necessary. This accords with the following saying of R. Shmuel b. Nahmani, who said in the name of R. Yonathan: What is the meaning of the verse (Samuel II 23:1), "The saying of David the son of Jesse, and the saying of the man raised on high (על)." [It means this:] The saying of David the son of Jesse, the man who elevated the yoke (על) of repentance. **Avodah Zarah 4b-5a**

(4) אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל האומר דוד חטא אינו אלא טועה, שנאמר (שמואל א' יח) ויהי דוד לכל דרכיו משכיל וד' עמו וגו', אפשר חטא בא לידו ושכינה עמו? אלא מה אני מקיים (שמואל ב' יב) מדוע בזית את דבר ד' לעשות הרע - שביקש לעשות ולא עשה. אמר רב: רבי דאטי מדוד מהפך ודריש בזכותיה דדוד מדוע בזית את דבר ד' לעשות הרע רבי אומר: משונה רעה זו מכל רעות שבתורה, שכל רעות שבתורה כתיב בהו ויעש וכאן כתיב לעשות הרע רבי אומר: משונה ולא עשה. (שמואל ב' יב) את אוריה החתי הכית בחרב שהיה לך לדונו בסנהדרין ולא דנת. ואת אשתו לקחת לך לאשה ליקוחין יש לך בה. דאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן: כל היוצא למלחמת בית דוד כותב גט כריתות לאשתו, שנאמר (שמואל א' יז) ואת עשרת חריצי החלב האלה תביא לשר האלף ואת אחיך תפקד לשלו' ואת ערבתם תקח. מאי ערבתם? תני רב יוסף: דברים המעורבים בינו לבינה. (שמואל ב' יב) ואתו הרגת בחרב בני עמון, מה חרב בני עמון אי אתה נענש עליו אף אוריה החתי אי אתה נענש עליו. מאי טעמא מורד במלכות הוה, דאמר ליה (שמואל ב' יא) ואדני יואב ועבדי אדני על פני השדה חנים. אמר רב: כי מעיינת ביה בדוד לא משכחת ביה בר מדאוריה, דכתיב (מלכים א' טו) רק בדבר אוריה החתי. שבת נו.

R. Shmuel b. Nahmani said in R. Yonathan's name: Whoever says that David sinned is merely erring, for it is said (Samuel I 18:14), "And David behaved himself wisely in all his ways: and the L-rd was with him." Is it possible that sin came to his hand, yet the Divine Presence was with him? Then how do I interpret (Samuel II 12:9), "Wherefore have you despised the word of the L-rd, to do that which is evil in His sight?" He wished to do [evil], but did not. Rav observed:

Rabbi, who is descended from David, seeks to defend him, and expounds [the verse] in David's favor. [Thus:] The “evil” [mentioned] here is unlike every other “evil” mentioned elsewhere in the Torah. For of every other “evil” [mentioned] in the Torah it is written, “and he did,” whereas here it is written, “. . . to do,” [this means] that he desired to do, but did not. “You have slain Uriah the Hittite with the sword” (ibid.): [really means that] you should have had him tried by the Sanhedrin, but you didn't. And have taken his wife to be your wife: [alludes to the fact that] you [really] had marriage rights in her. For R. Shmuel b. Nahmani said in R. Yonathan's name: Every one who went out in the wars of the house of David wrote a bill of divorcement for his wife, for it is said, (Samuel 17:18), “. . . and bring these ten cheeses unto the captain of their thousand, and look how thy brethren fare, and take their pledge [arubatham].” What is meant by arubatham? R. Yosef taught: The things which pledge man and woman [to one another]. “And you have slain him with the sword of the children of Ammon” (ibid.): just as you are not [to be] punished for the sword of the Ammonites, so you are not [to be] punished for [the death of] Uriah the Hittite. What is the reason? He was rebellious against royal authority, saying to him (Samuel II 11:11), “. . . and my lord Joab, and the servants of my lord, are encamped in the open field [etc].” Rav said: When you examine [the life of] David, you will only find the matter of Uriah the Hittite. **Shabbos 56a**

B.

(1) וישלח ד' את נתן אל דוד ויבא אליו ויאמר לו שני אנשים היו בעיר אחת אחד עשיר ואחד ראש: לעשיר היה צאן ובקר הרבה מאד: ולרש אין כל כי אם כבשה אחת קטנה אשר קנה ויחיה ותגדל עמו ועם בניו יחדו מפתו תאכל ומכסו תשתה ובחיקו תשכב ותהי לו כבת: ויבא הלך לאיש העשיר ויחמל לקחת מצאנו ומבקריו לעשות לארח הבא לו ויקח את כבשת האיש הראש ויעשה לאיש הבא אליו: ויחר אף דוד באיש מאד ויאמר אל נתן חי ד' כי בן מות האיש העשה זאת: ואת הכבשה ישלם ארבעתים עקב אשר עשה את הדבר הזה ועל אשר לא חמל: ויאמר נתן אל דוד אתה האיש כה אמר ד' א-להי ישראל אנכי משחתיה למלך על ישראל ואנכי הצלתי מיד שאול: ואתנה לך את בית אדניך ואת נשי אדניך בחיקך ואתנה לך את בית ישראל ויהודה ואם מעט ואספה לך כהנה וכהנה: מדוע בזית | את דבר ד' לעשות הרע בעיני את אוריה החתי הכית בחרב ואת אשתו לקחת לך לאשה ואתו הרגת בחרב בני עמון: ועתה לא תסור חרב מביתך עד עולם עקב כי בזנתי ותקח את אשת אוריה החתי להיות לך לאשה: כה | אמר ד' הנני מקים עליך רעה מביתך ולקחתי את נשיך לעיניך ונתתי לרעיך ושכב עם נשיך לעיני השמש הזאת: כי אתה עשית בסתר ואני אעשה את הדבר הזה נגד כל ישראל ונגד השמש: ויאמר דוד אל נתן חטאתי לד' ויאמר נתן אל דוד גם ד' העביר חטאתך לא תמות: אפס כי נאץ נאצת את איבי ד' בדבר הזה גם הבן הילוד לך מות ימות: וילך נתן אל ביתו ויגף ד' את הילד אשר ילדה אשת אוריה לדוד ויאנש: ויבקש דוד את הא-להים בעד הנער ויצם דוד צום ובא ולן ושכב ארצה: ויקמו זקני ביתו עליו להקימו מן הארץ ולא אבה ולא ברא אתם לחם: ויהי ביום השביעי וימת הילד ויראו עבדי דוד להגיד לו | כי מת הילד כי אמרו הנה בהיות הילד חי דברנו אליו ולא שמע בקולנו ואיך נאמר אליו מת הילד ועשה רעה: וירא דוד כי עבדיו מתלחשים ויבן דוד כי מת הילד ויאמר דוד אל עבדיו המת הילד ויאמרו מת: ויקם דוד מהארץ וירחץ ויסוף ויחלף שמלתיו ויבא בית ד' וישתחו ויבא אל ביתו וישאל וישימו לו לחם ויאכל: ויאמרו עבדיו אליו מה הדבר הזה אשר עשית בעבור הילד חי צמת ותבך וכאשר מת הילד קמת ותאכל לחם: ויאמר בעוד הילד חי צמתי ואכפה כי אמרתי מי יודע ויחנני ד' וחי הילד: ועתה | מת למה זה אני צם האוכל להשיבו עוד אני הלך אליו והוא לא ישוב אלי: וינחם דוד את בת שבע אשתו ויבא אליה וישכב עמה ותלד בן ותקרא את שמו שלמה וד' אהבו: וישלח ביד נתן הנביא ויקרא את שמו ידידיה בעבור ד': שמואל ב יב-א-כה

And the L-rd sent Nathan to David. And he came to him, and said to him, There were two men in one city; the one rich, and the other poor. The rich man had very many flocks and herds; But the poor man had nothing, save one little ewe lamb, which he had bought and nourished up; and it grew up together with him, and with his children; it ate of his own food, and drank of his own cup, and lay in his bosom, and was to him as a daughter. And there came a traveler to the rich man, and he was unwilling to take from his own flock and of his own herd, to prepare for the guest who came to him; but took the poor man's lamb, and prepared it for the man (איש) who came to him. - And David's anger was greatly kindled against the man; and he said to Nathan, As the L-rd lives, the man who has done this thing shall surely die; And he shall restore the lamb fourfold, because he did this thing, and because he had no pity. - And Nathan said to David, *You* are the man. Thus said the L-rd G-d of Israel, I anointed you king over Israel, and I delivered you from the hand of Saul; And I gave you your master's house, and your master's women to your bosom, and gave you the house of Israel and of Judah; and if that had been too little, I would moreover have given to you such and such things. Why have you despised the commandment of the L-rd, to do evil in His sight? You have killed Uriah the Hittite with the sword, and have taken his wife to be your wife, and have killed him with the sword of the Ammonites. And therefore the sword shall never depart from your house; because you have despised Me, and have taken the wife of Uriah the Hittite to be your wife. Thus said the L-rd, Behold, I will raise up evil against you from your own house, and I will take your wives before your eyes, and give them to your neighbor, and he shall lie with your wives in the sight of the sun. For you did it secretly; but I will do this thing before all Israel, and before the sun. - And David said to Nathan, I have sinned against the L-rd. - And Nathan said to David, The L-rd also has put away your sin; you shall not die. But because by this deed you have given great occasion to the enemies of the L-rd to blaspheme, the child who is born to you shall surely die. And Nathan departed to his house. And the L-rd struck the child that *Uriah's wife* bore to David, and it was very sick. David therefore prayed to G-d for the child; and David fasted, and went in, and lay all night upon the earth. And the elders of his house arose, and went to him, to raise him up from the earth; but he would not, neither did he eat bread with them. And it came to pass on the seventh day, that the child died. And the servants of David feared to tell him that the child was dead; for they said, Behold, while the child was yet alive, we spoke to him, and he would not listen to our voice; how will he then harm himself, if we tell him that the child is dead? But when David saw that his servants whispered, David understood that the child was dead; therefore David said to his servants, "Is the child dead?" And they said, "He is dead." Then David arose from the earth, and washed, and anointed himself, and changed his garment, and came to the house of the L-rd, and bowed down; then he came to his own house; and when he required, they set bread before him, and he ate. Then said his servants to him, What thing is this that you have done? You fasted and wept for the child, while he was alive; but when the child was dead, you did rise and eat bread. And he said, While the child was yet alive, I fasted and wept; for I said, Who can tell whether G-d will be gracious to me, that the child may live? But now he is dead, why should I fast? can I bring him back again? I shall go to him, but he shall not return to me. And David comforted Bathsheba, his wife, and went in to her, and lay with her; and she bore a son, and he called his name Solomon; and the L-rd loved him. And he sent by the hand of Nathan the prophet; and he called his name Jedidiah, because of the L-rd. **Samuel II 12:1-25**

(2) אמר רב הונא: כמה לא חלי ולא מרגיש גברא דמריה סייעיה שאול באחת ועלתה לו, דוד בשתים ולא עלתה לו. שאול באחת מאי היא מעשה דאגג, והא איכא מעשה דנוב עיר הכהנים אמעשה דאגג כתיב (שמואל א' טו) נחמתי כי המלכתי את שאול למלך. דוד בשתים, מאי נינהו דאוריה ודהסתה. והא איכא נמי מעשה דבת שבע התם אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' יב) ואת

הכבשה ישלם ארבעתים ילד, אמנון, תמר, ואבשלום. התם נמי אפרעו מיניה, דכתיב (שמואל ב' כד) ויתן ד' דבר בישראל מהבקר ועד עת מועד התם לא אפרעו מגופיה. התם נמי לא אפרעו מגופיה. לאי, אפרעו מגופיה. דאמר רב יהודה אמר רב: ששה חדשים נצטרע דוד, ופרשו הימנו סנהדרין, ונסתלקה הימנו שכינה, דכתיב (תהלים קיט) ישובו לי יראיך וידעי עדותיך, וכתיב (תהלים נא) השיבה לי ששון ישעך. . . . אמר רב יהודה אמר שמואל: מפני מה לא נמשכה מלכות בית שאול מפני שלא היה בו שום דופי. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יהוודק: אין מעמידין פרנס על הציבור אלא אם כן קופה של שרצים תלויה לו מאחוריו, שאם תזוח דעתו עליו אומרין לו: חזור לאחוריך. אמר רב יהודה אמר רב: מפני מה נענש שאול מפני שמחל על כבודו, שנאמר (שמואל א' י) ובני בליעל אמרו מה ישענו זה ויבזהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמחריש וכתיב (שמואל א' יא) ויעל נחש העמוני ויחזן על יבש גלעד וגו'. יומא כב:

R. Huna said: How little does he whom the L-rd supports need to grieve or trouble himself! Saul sinned once and it brought [calamity] upon him, David sinned twice and it did not bring evil upon him What was the one sin of Saul? The affair with Agag. (Samuel I Chapter 15) But there was also the matter with Nov, (Samuel I Chapter 22) the city of the priests? [Still] it was because of what happened with Agag that Scripture says: I regret that I have set up Saul to be king. (Samuel I 15:11) What were the two sins of David? The sin against Uriah and that [of counting the people to which] he was enticed. - But there was also the matter of Bathsheba? For that he was punished, as it is written (Samuel II 12:6), "And he shall restore the lamb fourfold," [this is referring to] the child, Amnon, Tamar and Absalom. - But for the other sin (i.e. the census) he was also punished as it is written (Samuel II 24:15), "So the L-rd sent a pestilence upon Israel from the morning even to the time appointed"? There his own body was not punished. But in the former case, too, his own body was not punished either? Not indeed? He was punished on his own body, for Rav Yehudah said in the name of Rav: For six months David was smitten with leprosy, the Sanhedrin removed from him, and the Shechinah departed from him, as it is written (Psalms 119:79), "Let those who fear You turn to me, and those who have known Your testimonies," and it is also written (Psalms 51:14), "Restore to me the joy of Your salvation." . . . Rav Yehudah said in the name of Shmuel: Why did the kingdom of Saul not endure? Because no reproach rested on him, for R. Yohanan had said in the name of R. Shimon b. Yehotzadak: One should not appoint any one administrator of a community, unless he carries a basket of reptiles on his back, so that if he became arrogant, one could tell him: Turn around! - Rav Yehudah said in the name of Rav: Why was Shaul punished? Because he forewent the honor due to himself, as it is said (Samuel I 10:27), "But certain base fellows said: How shall this man save us? And they despised him and brought him no present. But he was as one that held his peace," and it is written [immediately following that], "Then Nahash the Ammonite came up and encamped against Jabesh-Gilead." **Yoma 22b**

II. The Coronation of King Solomon

A.

וְהַמֶּלֶךְ דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וַיִּכְסְהוּ בַּבְּגָדִים וְלֹא יָחַם לוֹ: וַיֹּאמְרוּ לוֹ עֲבָדָיו יִבְקְשׁוּ לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ נַעֲרָה בְּתוּלָה וְעֵמֶדָה לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ וְתָהִי לוֹ סִכְנַת וְשִׁכְבָּה בְּחִיקָךְ וְחַם לְאֹדְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיִּבְקְשׁוּ נַעֲרָה יָפָה בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וַיִּמְצְאוּ אֶת אֲבִישַׁג הַשּׁוֹנֵמִית וַיָּבֵאוּ אֹתָהּ לְמֶלֶךְ: וְהַנַּעֲרָה יָפָה עַד מְאֹד וְתָהִי לְמֶלֶךְ סִכְנַת וְתִשְׁרְתְּהוּ וְהַמֶּלֶךְ לֹא יִדְעָה: וְאֹדְנֵיהָ בֵּן חֲגִית מִתְנַשֵּׂא לֹאמֹר אֲנִי אֶמְלֹךְ וַיַּעַשׂ לוֹ רֶכֶב וּפָרָשִׁים וְחֲמִשִּׁים אִישׁ רָצִים לְפָנָיו: וְלֹא עֲצָבוּ אָבִיו מִיָּמָיו לֹאמֹר מִדּוּעַ כִּכָּה עָשִׂיתָ וְגַם הוּא טוֹב תֹּאֵר מְאֹד וְאֹתוֹ יִלְדָה אַחֲרֵי אֲבִשְׁלוֹם: וַיְהִי דְבָרָיו עִם יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה וְעִם אֲבִיתָר הַכֹּהֵן וַיַּעֲזְרוּ אַחֲרֵי אֹדְנֵיהָ: וְצָדוֹק הַכֹּהֵן וּבְנֵיהוּ בֶּן יְהוֹיָדָע וְנִתָּן הַנְּבִיא וְשִׁמְעִי וְרַעֲי וְהַגְּבוּרִים אֲשֶׁר לְדָוִד לֹא הָיוּ עִם אֹדְנֵיהָ: וַיִּזְבַּח אֹדְנֵיהָ

צאן ובקר ומריא עם אבן הזחלת אשר אצל עין רגל ויקרא את כל אחיו בני המלך ולכל אנשי יהודה
עבדי המלך: ואת נתן הנביא ובניהו ואת הגבורים ואת שלמה אחיו לא קרא: ויאמר נתן אל בת-שבע
אם שלמה לאמר הלא שמעת כי מלך אדניהו בן חגית ואדניהו דוד לא ידע: ועתה לכי איעצך נא עצה
ומלטי את נפשך ואת נפש בנך שלמה: לכי ובאי אל המלך דוד ואמרת אליו הלא אתה אדני המלך
נשבעת לאמתך לאמר כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי ומדוע מלך אדניהו: הנה עודך
מדברת שם עם המלך ואני אבוא אחריך ומלאתי את דבריך: ותבא בת שבע אל המלך החדרה והמלך
זקן מאד ואבישג השונמית משרת את המלך: ותקד בת שבע ותשתחו למלך ויאמר המלך מה לך:
ותאמר לו אדני אתה נשבעת בד' א-להיך לאמתך כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי:
ועתה הנה אדניה מלך ועתה אדני המלך לא ידעת: ויזבח שור ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני המלך
ולאביתר הכהן וליאב שר הצבא ולשלמה עבדך לא קרא: ואתה אדני המלך עיני כל ישראל עליך
להגיד להם מי ישב על כסא אדני המלך אחרי: והיה כשכב אדני המלך עם אבתיו והייתי אני ובני
שלמה חטאים: והנה עודנה מדברת עם המלך ונתן הנביא בא: ויגידו למלך לאמר הנה נתן הנביא
ויבא לפני המלך וישתחו למלך על אפיו ארצה: ויאמר נתן אדני המלך אתה אמרת אדניהו ימלך
אחרי והוא ישב על כסאי: כי ירד היום ויזבח שור ומריא וצאן לרב ויקרא לכל בני המלך ולשרי
הצבא ולאביתר הכהן והנם אכלים ושתים לפניו ויאמרו יחי המלך אדניהו: ולי אני עבדך ולצדק הכהן
ולבניהו בן יהוידע ולשלמה עבדך לא קרא: אם מאת אדני המלך נהיה הדבר הזה ולא הודעת את
עבדך מי ישב על כסא אדני המלך אחרי: ויען המלך דוד ויאמר קראו לי לבת שבע ותבא לפני
המלך ותעמד לפני המלך: וישבע המלך ויאמר חי ד' אשר פדה את נפשי מכל צרה: כי כאשר
נשבעתי לך בד' א-להי ישראל לאמר כי שלמה בנך ימלך אחרי והוא ישב על כסאי תחתי כי בן
אעשה היום הזה: ותקד בת שבע אפים ארץ ותשתחו למלך ותאמר יחי אדני המלך דוד לעלם:
ויאמר המלך דוד קראו לי לצדוק הכהן ולנתן הנביא ולבניהו בן יהוידע ויבאו לפני המלך: ויאמר
המלך להם קחו עמכם את עבדי אדניכם והרכבתם את שלמה בני על הפרדה אשר לי והורדתם אתו
אל גחון: ומשח אתו שם צדוק הכהן ונתן הנביא למלך על ישראל ותקעתם בשופר ואמרתם יחי
המלך שלמה: ועליתם אחרי ובא וישב על כסאי והוא ימלך תחתי ואתו צויתי להיות נגיד על ישראל
ועל יהודה: ויען בניהו בן יהוידע את המלך ויאמר אמן בן יאמר ד' א-להי אדני המלך: כאשר היה
ד' עם אדני המלך בן יהיה עם שלמה ויגדל את כסאו מכסא אדני המלך דוד: וירד צדוק הכהן ונתן
הנביא ובניהו בן יהוידע והפלתו וירכבו את שלמה על פרדת המלך דוד וילכו אתו על גחון:
ויקח צדוק הכהן את קרן השמן מן האהל ומשח את שלמה ויתקעו בשופר ויאמרו כל העם יחי המלך
שלמה: ויעלו כל העם אחריו והעם מחללים בחללים ושמחים שמחה גדולה ותבקע הארץ בקולם:
וישמע אדניהו וכל הקראים אשר אתו והם כלו לאכל וישמע יואב את קול השופר ויאמר מדוע קול
הקריה הומה: עודנו מדבר והנה יונתן בן אביתר הכהן בא ויאמר אדניהו בא כי איש חיל אתה וטוב
תבשר: ויען יונתן ויאמר לאדניהו אבל אדנינו המלך דוד המליך את שלמה: וישלח אתו המלך את
צדוק הכהן ואת נתן הנביא ובניהו בן יהוידע והפלתו וירכבו אתו על פרדת המלך: וימשחו
אתו צדוק הכהן ונתן הנביא למלך בגחון ויעלו משם שמחים ותהם הקריה הוא הקול אשר שמעתם:
וגם ישב שלמה על כסא המלוכה: וגם באו עבדי המלך לברך את אדנינו המלך דוד לאמר ייטב
א-להים את שם שלמה משמך ויגדל את כסאו מכסאך וישתחו המלך על המשכב: וגם פכה אמר
המלך ברוך ד' א-להי ישראל אשר נתן היום ישב על כסאי ועיני ראות: ויחרדו ויקמו כל הקראים
אשר לאדניהו וילכו איש לדרך: ואדניהו ירא מפני שלמה ויקם וילך ויחזק בקרנות המזבח: ויגד
לשלמה לאמר הנה אדניהו ירא את המלך שלמה והנה אחז בקרנות המזבח לאמר ישבע לי כיום
המלך שלמה אם ימית את עבדו בחרב: ויאמר שלמה אם יהיה לכן חיל לא יפל משערתו ארצה ואם
רעה תמצא בו ומת: וישלח המלך שלמה וירדהו מעל המזבח ויבא וישתחו למלך שלמה ויאמר לו
שלמה לך לביתך: מלכים א אא-נג

And king David was old and advanced in years; and they covered him with blankets, but he could not become warm. And his servants said to him, Let there be sought for my lord the king a young virgin; and let her stand before the king, and be his attendant, and let her lie in your bosom, that my lord the king may become warm. And they sought a pretty girl throughout all the territory of Israel, and found Abishag a Shunemmite, and brought her to the king. And the girl was very pretty, and she attended the king, and ministered to him; but the king knew her not. - Then Adonijah the son of Haggith exalted himself, saying, I will be king; and he set up chariots and horsemen for himself, and fifty men to run before him. - And his father had not displeased him at any time by saying, Why have you done so? - And he also was a very handsome man; and his mother bore him after Absalom. And he conferred with Joab the son of Zeruah, and with Abiathar the priest; and they followed Adonijah and helped him. - But Zadok the priest, and Benaiah the son of Jehoiada, and Nathan the prophet, and Shimei, and Rei, and the mighty men who belonged to David, were not with Adonijah. - And Adonijah slew sheep and oxen and fat cattle by the stone of Zohelath, which is by Ein-Rogel, and called all his brothers, the king's sons, and all the men of Judah, the king's servants; But Nathan the prophet, and Benaiah, and the mighty men, and Solomon his brother, he called not. - And Nathan spoke to Bathsheba the mother of Solomon, saying, Have you not heard that Adonijah the son of Haggith is reigning, and David our lord knows it not? And therefore come, let me, I beg you, give you counsel, that you may save your own life, and the life of your son Solomon. - Go and get you in to king David, and say to him, Did you not, my lord, O king, swear to your maidservant, saying, Assuredly Solomon your son shall reign after me, and he shall sit upon my throne? Why then does Adonijah reign? Behold, while you still talk there with the king, I also will come in after you, and confirm your words. And Bathsheba went to the king into the chamber; and the king was very old; and Abishag the Shunemmite ministered to the king. And Bathsheba bowed, and prostrated herself before the king. And the king said, What do you want? - And she said to him, My lord, you swore by the L-rd your G-d to your maidservant, saying, Assuredly Solomon your son shall reign after me, and he shall sit upon my throne. And now, behold, Adonijah reigns; and now, my lord the king, you know it not; And he has slaughtered oxen and fat cattle and sheep in abundance, and has called all the sons of the king, and Abiathar the priest, and Joab the captain of the army; but Solomon your servant he has not called. - And you, my lord, O king, the eyes of all Israel are upon you, that you should tell those who shall sit on the throne of my lord the king after him. Otherwise it shall come to pass, when my lord, the king, shall sleep with his fathers, that I and my son Solomon shall be considered offenders. - And, behold, while she still talked with the king, Nathan the prophet also came in. And they told the king, saying, Behold Nathan the prophet. And when he came in before the king, he bowed before the king with his face to the ground. And Nathan said, My lord, O king, have you said, Adonijah shall reign after me, and he shall sit upon my throne? For he is gone down this day, and has slaughtered oxen and fat cattle and sheep in abundance, and has called all the king's sons, and the captains of the army, and Abiathar the priest; and, behold, they eat and drink before him, and say, Long live king Adonijah! But me, your servant, and Zadok the priest, and Benaiah the son of Jehoiada, and your servant Solomon, he has not called. Is this thing done by my lord the king, and you have not informed your servant, who should sit on the throne of my lord the king after him? - Then king David answered and said, Call me Bathsheba. And she came to the king's presence, and stood before the king. And the king swore, and said, As the L-rd lives, who has redeemed my soul out of all distress, As I swore to you by the L-rd G-d of Israel, saying, Assuredly Solomon your son shall reign after me, and he shall sit upon my throne in my place; so will I certainly do this day. Then Bathsheba bowed with her face to the earth, and prostrated herself to the king, and said, Let my lord king David live forever! - And king David said, Call me Zadok the priest, and Nathan the prophet, and Benaiah the son of Jehoiada. And they came before the king. And the king said

to them, Take with you the servants of your lord, and have Solomon my son ride upon my own mule, and bring him down to Gihon; And let Zadok, the priest, and Nathan, the prophet, anoint him there king over Israel; and blow with the trumpet, and say, Long live king Solomon! Then you shall come up after him, that he may come and sit upon my throne; for he shall be king in my place; and I have appointed him to be ruler over Israel and over Judah. And Benaiah the son of Jehoiada answered the king, and said, Amen; so say the L-rd G-d of my lord the king too. As the L-rd has been with my lord the king, so be He with Solomon, and make his throne greater than the throne of my lord king David. And Zadok, the priest, and Nathan, the prophet, and Benaiah the son of Jehoiada, and the Kerethites, and the Pelethites, - went down, and had Solomon ride upon king David's mule, and brought him to Gihon. And Zadok the priest took a horn of oil from the tabernacle, and anointed Solomon. And they blew the shofar; and all the people said, Long live king Solomon! And all the people came up after him, and the people piped with pipes, and rejoiced with great joy, so that the earth was split with their sound. And Adonijah and all the guests who were with him heard it as they were finishing eating. And when Joab heard the sound of the shofar, he said, Why is the city in an uproar? And while he was still speaking, behold, Jonathan the son of Abiathar the priest came; and Adonijah said to him, Come in; for you are a brave man, and you bring good news. - And Jonathan answered and said to Adonijah, Truly our lord king David has made Solomon king. And the king has sent with him Zadok the priest, and Nathan the prophet, and Benaiah the son of Jehoiada, and the Kerethites, and the Pelethites, and they have him riding upon the king's mule; And Zadok the priest and Nathan the prophet have anointed him king in Gihon; and they have come up from there rejoicing, so that the city is in an uproar. This is the noise that you have heard. And also Solomon sits on the throne of the kingdom. And moreover the king's servants came to bless our lord king David, saying, G-d make the name of Solomon better than your name, and make his throne greater than your throne. And the king bowed on the bed. And also thus said the king, Blessed be the L-rd G-d of Israel, who has given one to sit on my throne this day, seeing it with my own eyes. And all the guests who were with Adonijah were afraid, and rose up, and went every man his way. And Adonijah feared because of Solomon, and arose, and went, and caught hold of the horns of the altar. - And it was told Solomon, saying, Behold, Adonijah fears king Solomon; for, behold, he has caught hold of the horns of the altar, saying, Let king Solomon swear to me today that he will not kill his servant with the sword. And Solomon said, If he will show himself a worthy man, there shall not a hair of him fall to the earth; but if wickedness shall be found in him, he shall die. And king Solomon sent, and they brought him down from the altar. And he came and bowed to king Solomon; and Solomon said to him, Go to your house. **Kings I 1:1-53**

B.

אין מושחים מלך בן מלך ואם תאמר: מפני מה משחו את שלמה? מפני מחלוקתו של אדוניא . . . מנלן? אמר רב אחא בר יעקב, דכתיב: (דברים יז) למען יאריך ימים על ממלכתו וגו', ירושה היא לכם. ומנלן דכי איכא מחלוקת בעי משיחה, ולא כל דבעי מלכא מורית מלכותא לבניה? אמר רב פפא, אמר קרא: הוא ובניו בקרב ישראל, בזמן ששלו' בישראל קרינא ביה הוא ובניו, ואפילו בלא משיחה. הוריות יא:

A king who was the son of a king need not be anointed. And if it be asked: Why was Solomon anointed? It was due, [it may be replied], to the dispute of Adonijah. . . . Whence is this deduced? R. Aha b. Yaakov replied: [From Scripture] wherein it is written (Deuteronomy 17:20), "To the end that he may prolong his days in his kingdom [he and his children] etc." which implies that the kingship is an inheritance. Whence is it deduced that in cases of dispute anointing is required, and that the king is not entitled to transmit the kingship as he desires? R.

Papa replied: Scripture stated (ibid.), “He and his children in the midst of Israel,” only when there is peace in Israel (in the midst of Israel) may the text, “He and his children,” be applied to him even though no anointing had taken place. **Horiyos 11b**

(3 ת”ר: אין מושחים את המלכים אלא על המעייין, כדי שתמשך מלכותם, שנא: (מלכים א' א) ויאמר המלך להם קחו עמכם את עבדי אדוניכם [וגו'] והורדתם אותו אל גיחון. הוריות יב.

Our Rabbis taught: The kings are anointed only at a spring that their sovereignty may endure, as it is said (Kings I 1:33), “And the king said unto them: Take with you the servants of your lord . . . and bring him down to Gihon.” **Horiyos 12a**

III. The Beginning of Solomon’s Reign

A.

וַיִּקְרְבוּ יָמֵי דָוִד לָמוּת וַיִּצַו אֶת שְׁלֹמֹה בְנוֹ לֵאמֹר: אֲנֹכִי הֵלֵךְ בְּדַרְדָּר כָּל הָאָרֶץ וַחֲזַקְתָּ וְהָיִיתָ לְאִישׁ: וְשִׁמְרָתָ אֶת מִשְׁמֶרֶת | ד' א-לֵהִיךְ לְלֶכֶת בְּדַרְכָּיו לְשֹׁמֵר חֻקֹּתָיו מִצְוֹתָיו וּמִשְׁפָּטָיו וְעִדּוּתָיו כַּכְּתוּב בְּתוֹרַת מֹשֶׁה לְמַעַן תִּשְׁפִּיל אֶת כָּל אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה וְאֵת כָּל אֲשֶׁר תִּפְנֶה שָׁם: לְמַעַן יָקִים ד' אֶת דְּבָרָו אֲשֶׁר דִּבֶּר עָלַי לֵאמֹר אִם יִשְׁמְרוּ בְנֵיךְ אֶת דִּרְכָּם לְלֶכֶת לִפְנֵי בְּאֵמַת בְּכָל לְבָבָם וּבְכָל נַפְשָׁם לֵאמֹר לֹא יִכְרַת לְךָ אִישׁ מֵעַל כִּסֵּא יִשְׂרָאֵל: וְגַם אֶתָּה יִדְעֶתָ אֶת אֲשֶׁר עָשָׂה לִי יוֹאָב בֶּן צְרוּיָה אֲשֶׁר עָשָׂה לְשֹׁנֵי שָׂרֵי צְבָאוֹת יִשְׂרָאֵל לְאַבְנֵר בֶּן נֵר וְלַעֲמָשָׂא בֶּן יֵתֵר וְיֵהָרְגָם וַיִּשָּׂם דָּמִי מִלְחָמָה בְּשֵׁל' וַיִּתֵּן דָּמִי מִלְחָמָה בַּחֲגֻרְתּוֹ אֲשֶׁר בְּמַתְנֵיו וּבְנַעְלוֹ אֲשֶׁר בְּרַגְלָיו: וְעָשִׂיתָ כַּחֲכֻמַּתְךָ וְלֹא תוֹרַד שִׁיבְתוֹ בְּשֵׁל' שְׂאֵל: וְלִבְנֵי בְּרִזְלַי הַגִּלְעָדִי תַעֲשֶׂה חֶסֶד וְהָיָו בְּאֹכְלֵי שְׁלֶחֶנְךָ כִּי בֶן קָרְבוֹ אֵלַי בְּבָרְחִי מִפְּנֵי אַבְשָׁלוֹם אַחִיךָ: וְהִנֵּה עִמָּךְ שְׁמַעִי בֶן גֵּרָא בֶּן הַיְמִינִי מִבְּחָרִים וְהוּא קָלְלָנִי קָלְלָה נְמַרְצָת בְּיוֹם לְכַתִּי מִחֲנָיִם וְהוּא יָרַד לְקִרְאָתִי הִירְדֵן וְאֲשַׁבַּע לוֹ בְּד' לֵאמֹר אִם אֲמִיתְךָ בַּחֲרָב: וְעַתָּה אֵל תִּנְקֶהוּ כִּי אִישׁ חָכֵם אֶתָּה וַיִּדְעֶתָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה לוֹ וְהוֹרְדֶתָ אֶת שִׁיבְתוֹ בְּדָם שְׂאוֹל: וַיִּשְׁכַּב דָּוִד עִם אֲבֹתָיו וַיִּקְבֵּר בְּעִיר דָּוִד: וְהַיְמִים אֲשֶׁר מָלַךְ דָּוִד עַל יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה בַּחֲבֵרוֹן מִלֶּךְ שְׁבַע שָׁנִים וּבִירוּשָׁלַם מִלֶּךְ שְׁלֹשִׁים וְשָׁלֹשׁ שָׁנִים: מַלְכִים א בֵּא-יֵא

And the days of David drew near that he should die; and he charged Solomon his son, saying, I go the way of all the earth; be you strong therefore, and show yourself a man; And keep the charge of the L-rd your G-d, to walk in His ways, - to keep His statutes, and His commandments, and His judgments, and His testimonies, as it is written in the Torah of Moses, that you may prosper in all that you do, and wherever you turn yourself; That the L-rd may continue His word which He spoke concerning me, saying, If your children take heed to their way, to walk before Me in truth with all their heart and with all their soul, there shall not fail you, said He, a man on the throne of Israel. And also you know what Joab the son of Zeruiah did to me, and what he did to the two captains of the armies of Israel, to Abner, the son of Ner, and to Amasa, the son of Jether, whom he killed, and shed the blood of war in peace, and put the blood of war upon his girdle around his loins, and in his shoes that were on his feet. - Do therefore according to your wisdom, and let not his grey head go down to Sheol in peace. - But show kindness to the sons of Barzilai the Gileadite, and let them be of those who eat at your table; for so they came to me when I fled because of Absalom, your brother. And, behold, you have with you Shimei the son of Gera, a Benjamite of Bahurim, who cursed me with a grievous curse in the day when I went to Mahanaim; but he came down to meet me at the Jordan, and I swore to him by the L-rd, saying, I will not put you to death with the sword. And therefore hold him not guiltless; for you are a wise man, and know what you ought to do to him; but his grey head bring down to Sheol with blood. And David slept with his fathers, and was buried in the city of David. And the days that David reigned over Israel were forty years; seven years he reigned in Hebron, and thirty three years he reigned in Jerusalem. **Kings I 2:1-11**

B.

אמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב (תהלים לט) הודיעני ד' קצי ומדת ימי מה היא אדעה מה חדל אני, אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבוננו של עולם, הודיעני ד' קצי אמר לו: גזרה היא מלפני שאין מודיעין קצו של בשר ודם. ומדת ימי מה היא? גזרה היא מלפני שאין מודיעין מדת ימיו של אדם. ואדעה מה חדל אני אמר לו: בשבת תמות. אמות באחד בשבת אמר לו: כבר הגיע מלכות שלמה בנך, ואיך מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא. אמות בערב שבת אמר לו: (תהלים פד) כי טוב יום בחצריך מאלף. טוב לי יום אחד שאתה יושב ועוסק בתורה מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב לפני על גבי המזבח. כל יומא דשבתא הוה יתיב וגריס כולי יומא, ההוא יומא דבעי למינח נפשיה קם מלאך המות קמיה ולא יכיל ליה, דלא הוה פסק פומיה מגירסא. אמר: מאי אעביד ליה? הוה ליה בוסתנא אחורי ביתיה, אתא מלאך המות סליק ובחיש באילני, נפק למיחזי. הוה סליק בדרגא, איפחית דרגא מתותיה, אישתיק ונח נפשיה. שלח שלמה לבי מדרשא: אבא מת ומוטל בחמה, וכלבים של בית אבא רעבים, מה אעשה? שלחו ליה: חתוך נבלה והנח לפני הכלבים, ואביך הנח עליו ככר או תינוק וטלטלו. ולא יפה אמר שלמה (קהלת ט) כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת? שבת ל-ל:

Rav Yehudah said in Rav's name: What is meant by the verse (Psalms 39:5), "L-rd, make me to know mine end, and the measure of my days, what it is; let me know how frail I am." David said before the Holy One, blessed be He, "Sovereign of the Universe! L-rd, make me to know mine end." "It is a decree before Me," replied He, "that the end of a mortal is not made known." "And the measure of my days, what it is." [He replied,] "It is a decree before Me that a person's span [of life] is not made known." "Let me know how frail [hadel] I am." Said He to him. "You will die on the Sabbath. [David then asked,] "Let me die on the first day of the week!" [He answered,] "The reign of thy son Solomon shall already have become due, and one reign may not overlap another even by a hairbreadth." "Then let me die on the eve of the Sabbath!" Said He, "For a day in your courts is better than a thousand," (Psalms 84:11) - better is to Me the one day that you sit and engage in learning than the thousand burnt offerings which your son Solomon is destined to sacrifice before Me on the altar. - Now, every Sabbath day [David] would sit and study all day. On the day that his soul was to be at rest, the Angel of death stood before him but could not prevail against him, because learning did not cease from his mouth. "What shall I do to him?" said he. Now, there was a garden before his house; so the Angel of death went, ascended and shook the trees. [David] went out to see: as he was ascending the ladder, it broke under him. Thereupon he became silent [from his studies] and his soul had repose. Then Solomon sent to Beth Hamidrash: My father is dead and lying in the sun; and the dogs of my father's house are hungry; what shall I do? They sent back, Cut up a carcass and place it before the dogs; and as for thy father, put a loaf of bread or a child upon him and carry him away. Did then not Solomon well say (Ecclesiastes 9:4), "For a living dog is better than a dead lion"? **Shabbos 30a-b**

C.

ושלמה ישב על כסא דוד אביו ותפן מלכתו מאד: ויבא אדניהו בן חגית אל בית שבע אם שלמה ותאמר השלו' באך ויאמר שלו': ויאמר דבר לי אליך ותאמר דבר: ויאמר את ידעת פי לי היתה המלוכה ועלי שמו כל ישראל פניהם למלך ותסב המלוכה ותהי לאחי פי מדר' היתה לו: ועתה שאלה אחת אנכי שאל מאתך אל תשבי את פני ותאמר אליו דבר: ויאמר אמרי נא לשלמה המלך כי לא ישיב את פניך ויתן לי את אבישג השונמית לאשה: ותאמר בת שבע טוב אנכי אדבר עליך אל המלך: ותבא בת שבע אל המלך שלמה לדבר לו על אדניהו ויקם המלך לקראתה וישתחו לה וישב על כסאו וישם כסא לאם המלך ותשב לימינו: ותאמר שאלה אחת קטנה אנכי שאלת מאתך אל תשב את פני ויאמר לה המלך שאלי אמי כי לא אשיב את פניך: ותאמר יתן את אבישג השונמית לאדניהו אחיך

לְאִשָּׁה: וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וַיֹּאמֶר לְאִמּוֹ וְלִמָּה אֶת שְׂאֵלֶת אֶת אֲבִישָׁג הַשְּׁנֵמִית לְאֲדֹנֶיהוּ וּשְׂאֵלֵי לוֹ אֶת הַמְּלוּכָה כִּי הוּא אֲחִי הַגָּדוֹל מִמֶּנִּי וְלוֹ וּלְאֲבִיתָר הַכֹּהֵן וּלְיוֹאָב בֶּן צְרוּיָה: וַיִּשְׁבַּע הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בַד' לֵאמֹר כֹּה יַעֲשֶׂה לִּי אֱ-לֹהִים וְכֹה יוֹסִיף כִּי בִנְפָשׁוֹ דַּבֵּר אֲדֹנֶיהוּ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה: וַעֲתָה חִי ד' אֲשֶׁר הִכִּינֵנִי וַיּוֹשִׁיבֵנִי עַל כִּסֵּא דָוִד אָבִי וְאֲשֶׁר עָשָׂה לִּי בֵּית כְּאֲשֶׁר דַּבֵּר כִּי הַיּוֹם יוֹמַת אֲדֹנֶיהוּ: וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּיַד בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וַיִּפְגַּע בּוֹ וַיִּמָּת: וּלְאֲבִיתָר הַכֹּהֵן אָמַר הַמֶּלֶךְ עֲנֵת לִּי עַל שְׂדֵיךָ כִּי אִישׁ מוֹת אֶתָּה וּבַיּוֹם הַזֶּה לֹא אֲמִיתְךָ כִּי נִשְׂאֵת אֶת אַרְוֹן אֶ-דָּנִי י-הוָה לְפָנַי דָּוִד אָבִי וְכִי הִתְעַנִּית בְּכָל אֲשֶׁר הִתְעַנְּהָ אָבִי: וַיִּגְרַשׁ שְׁלֹמֹה אֶת אֲבִיתָר מֵהָיִוֹת כֹּהֵן לַד' לְמַלְא אֶת דָּבָר ד' אֲשֶׁר דַּבֵּר עַל בֵּית עָלִי בְשֵׁלָה: וְהַשְּׁמֵעָה בָּאָה עַד יוֹאָב כִּי יוֹאָב נָטָה אַחֲרֵי אֲדֹנֶיהָ וְאַחֲרֵי אֲבִישָׁלוֹם לֹא נָטָה וַיָּנֶס יוֹאָב אֶל אֹהֶל ד' וַיִּחְזֹק בְּקִרְנוֹת הַמִּזְבֵּחַ: וַיִּגַּד לְמֶלֶךְ שְׁלֹמֹה כִּי נָס יוֹאָב אֶל אֹהֶל ד' וְהִנֵּה אֲצֵל הַמִּזְבֵּחַ וַיִּשְׁלַח שְׁלֹמֹה אֶת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע לֵאמֹר לִךְ פָּגַע בּוֹ: וַיָּבֵא בְנֵיהוּ אֶל אֹהֶל ד' וַיֹּאמֶר אֵלָיו כֹּה אָמַר הַמֶּלֶךְ צֵא וַיֹּאמֶר | לֹא כִּי פָה אָמוֹת וַיִּשָּׁב בְּנֵיהוּ אֶת הַמֶּלֶךְ דָּבָר לֵאמֹר כֹּה דַּבֵּר יוֹאָב וְכֹה עֲנֵנִי: וַיֹּאמֶר לוֹ הַמֶּלֶךְ עֲשֵׂה כְּאֲשֶׁר דַּבֵּר וּפָגַע בּוֹ וּקְבַרְתּוֹ וְהִסִּירְתָּ | דְּמֵי חַנּוּם אֲשֶׁר שָׁפַךְ יוֹאָב מֵעָלָי וּמֵעַל בֵּית אָבִי: וְהָשִׁיב ד' אֶת דְּמוֹ עַל רֵאשׁוֹ אֲשֶׁר פָּגַע בְּשֵׁנֵי אַנְשֵׁים צַדִּיקִים וְטָבִים מִמֶּנּוּ וַיְהַרְגֵם בְּחָרֶב וְאָבִי דָוִד לֹא יָדַע אֶת אֲבִינִר בֶּן נֹר שֶׁר צָבָא יִשְׂרָאֵל וְאֶת עַמְשָׂא בֶן יֵתָר שֶׁר צָבָא יְהוּדָה: וְשָׁבוּ דְמֵיהֶם בְּרֵאשׁ יוֹאָב וּבְרֵאשׁ זָרְעוֹ לְעֵלָם וּלְדָוִד וּלְזָרְעוֹ וּלְבֵיתוֹ וּלְכִסְאוֹ יְהִי שְׁלוֹ' עַד עוֹלָם מֵעַם ד': וַיַּעַל בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וַיִּפְגַּע בּוֹ וַיִּמָּתוּ וַיִּקְבְּרוּ בְּבֵיתוֹ בַּמִּדְבָּר: וַיִּתֵּן הַמֶּלֶךְ אֶת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע תַּחְתּוֹ עַל הַצָּבָא וְאֶת צְדוֹק הַכֹּהֵן נָתַן הַמֶּלֶךְ תַּחַת אֲבִיתָר: וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשִׁמְעִי וַיֹּאמֶר לוֹ בְּנֵה לִּי בֵּית בִּירוּשָׁלַם וַיִּשְׁבַּתְּ שָׁם וְלֹא תֵצֵא מִשָּׁם אָנָּה וְאָנָּה: וְהִיא | בַּיּוֹם צִאתְךָ וְעִבְרַתְךָ אֶת נַחַל קָדְרוֹן יָדַע תִּדַּע כִּי מוֹת תָּמוּת דְּמָךְ יְהִי בְּרֵאשֶׁךָ: וַיֹּאמֶר שִׁמְעִי לְמֶלֶךְ טוֹב הַדָּבָר כְּאֲשֶׁר דַּבֵּר אֲדֹנִי הַמֶּלֶךְ כִּן יַעֲשֶׂה עִבְדְּךָ וַיִּשָּׁב שִׁמְעִי בִירוּשָׁלַם יָמִים רַבִּים: וַיְהִי מִקֵּץ שְׁלֹשׁ שָׁנִים וַיִּבְרַחוּ שְׁנֵי עֲבָדִים לְשִׁמְעִי אֶל אֲכִישׁ בֶּן מַעֲכָה מֶלֶךְ גֵּת וַיִּגִּידוּ לְשִׁמְעִי לֵאמֹר הִנֵּה עֲבָדֶיךָ בְּגֵת: וַיִּקַּם שִׁמְעִי וַיַּחְבֹּשׁ אֶת חֲמָרוֹ וַיִּלְךְ גֵּתָה אֶל אֲכִישׁ לְבַקֵּשׁ אֶת עֲבָדָיו וַיִּלְךְ שִׁמְעִי וַיָּבֵא אֶת עֲבָדָיו מִגֵּת: וַיִּגַּד לְשִׁמְעִי כִּי הִלֵּךְ שִׁמְעִי מִירוּשָׁלַם גֵּת וַיִּשָּׁב: וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ וַיִּקְרָא לְשִׁמְעִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו הֲלוֹא הִשְׁבַּעְתִּיךָ בַד' וְאָעַד בְּךָ לֵאמֹר בַּיּוֹם צִאתְךָ וְהִלַּכְתָּ אָנָּה וְאָנָּה יָדַע תִּדַּע כִּי מוֹת תָּמוּת וְתֹאמַר אֵלֵי טוֹב הַדָּבָר שִׁמְעִי: וּמַדּוּעַ לֹא שָׁמַרְתָּ אֶת שְׁבַעַת ד' וְאֶת הַמִּצְוָה אֲשֶׁר צִוִּיתִי עֲלֶיךָ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל שִׁמְעִי אֶתָּה יָדַעְתָּ אֶת כָּל הָרָעָה אֲשֶׁר יָדַע לְבַבְךָ אֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְדָוִד אָבִי וְהָשִׁיב ד' אֶת רַעְתְּךָ בְּרֵאשֶׁךָ: וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה בְּרוּךְ וְכִסֵּא דָוִד יְהִי נִכּוֹן לְפָנָי ד' עַד עוֹלָם: וַיִּצְוּ הַמֶּלֶךְ אֶת בְּנֵיהוּ בֶן יְהוֹיָדָע וַיִּצֵא וַיִּפְגַּע בּוֹ וַיִּמָּת וְהַמְּמַלְכָה נְכוֹנָה בְּיַד שְׁלֹמֹה: מַלְכִים א בִּיב-מו

And Solomon sat on the throne of David his father; and his kingdom was firmly established. And Adonijah the son of Haggith came to Bathsheba the mother of Solomon. And she said, Do you come peacefully? And he said, Peacefully. And he said, I have something to say to you. And she said, Speak. And he said, You know that the kingdom was mine, and that all Israel set their faces on me, that I should reign; but the kingdom is turned about, and has become my brother's; for it was his from the L-rd. And now I ask one petition of you, deny me not. And she said to him, Speak. And he said, Speak, I beg you, to Solomon the king, for he will not say no to you, that he give me Abishag the Shunemmite to wife. - And Bathsheba said, Well; I will speak for you to the king. And Bathsheba went to king Solomon, to speak to him for Adonijah. And the king rose up to meet her, and bowed to her, and sat down on his throne, and had a seat brought for the king's mother; and she sat on his right. Then she said, I desire one small petition of you; I beg you, do not deny me. And the king said to her, Ask, my mother; for I will not deny you. And she said, Let Abishag the Shunemmite be given to Adonijah your brother for a wife. And king Solomon answered and said to his mother, And why do you ask Abishag the Shunemmite for Adonijah? Ask for him the kingdom also; for he is my elder brother; for him, and for Abiathar the priest, and for Joab the son of Zeruiah. Then king Solomon swore by the L-rd, saying, G-d do so to me, and more also, if Adonijah has not spoken this word against his own life. And

therefore, as the L-rd lives, who has established me, and set me on the throne of David my father, and who has made me a house, as He promised, Adonijah shall be put to death this day. - And king Solomon sent by the hand of Benaiah the son of Jehoiada; and he struck him and he died. - And to Abiathar the priest said the king, Go to Anathoth, to your own fields; for you deserve death; but I will not, at this time, put you to death, because you bore the ark of the L-rd G-d before David my father, and because you were afflicted in all my father's afflictions. And Solomon expelled Abiathar from being priest to the L-rd; that he might fulfil the word of the L-rd, which he spoke concerning the house of Eli in Shiloh. - Then news came to Joab; for Joab had supported Adonijah, though he had not supported Absalom. And Joab fled to the tabernacle of the L-rd, and caught hold of the horns of the altar. And it was told king Solomon that Joab had fled to the tabernacle of the L-rd; and, behold, he is by the altar. Then Solomon sent Benaiah the son of Jehoiada, saying, Go, strike him down. And Benaiah came to the tabernacle of the L-rd, and said to him, Thus said the king, Come out. And he said, No; but I will die here. And Benaiah brought word back to the king, saying, Thus said Joab, and thus he answered me. And the king said to him, Do as he has said, and strike him down, and bury him; that you may take away the innocent blood, which Joab shed, from me, and from the house of my father. And the L-rd shall return his blood upon his own head, who fell upon two men more righteous and better than he, and killed them with the sword, my father David not knowing of it, Abner the son of Ner, captain of the army of Israel, and Amasa the son of Jether, captain of the army of Judah. Their blood shall therefore return upon the head of Joab, and upon the head of his seed forever; but upon David, and upon his seed, and upon his house, and upon his throne, shall there be peace forever from the L-rd. And Benaiah the son of Jehoiada went up, and struck him down, and killed him; and he was buried in his own house in the wilderness. And the king put Benaiah the son of Jehoiada in place of him over the army; and Zadok, the priest, the king put in place of Abiathar. And the king sent and called for Shimei, and said to him, Build a house in Jerusalem, and live there, and do not go from there anywhere. For it shall be, that on the day that you go out, and pass over the brook Kidron, you shall know for certain that you shall surely die; your blood shall be upon your own head. And Shimei said to the king, The saying is good; as my lord the king has said, so will your servant do. And Shimei lived in Jerusalem many days. And it came to pass, at the end of three years, that two of the slaves of Shimei ran away to Achish, son of Maachah, king of Gath. And they told Shimei, saying, Behold, your slaves are in Gath. And Shimei arose, and saddled his donkey, and went to Gath to Achish to seek his slaves; and Shimei went, and brought his slaves from Gath. And it was told Solomon that Shimei had gone from Jerusalem to Gath, and had returned. And the king sent and called for Shimei, and said to him, Did I not make you swear by the L-rd, and did I not warn you, saying, Know for certain, on the day you go out, and walk abroad anywhere, that you shall surely die? and you said to me, The word that I have heard is good. Why then have you not kept the oath of the L-rd, and the commandment that I charged you with? And the king said to Shimei, You know in your own heart all the wickedness that you did to David my father; therefore the L-rd shall return your wickedness upon your own head; And king Solomon shall be blessed, and the throne of David shall be established before the L-rd forever. And the king commanded Benaiah the son of Jehoiada; and he went out, and struck him down, and he died. And the kingdom was established in the hand of Solomon. **Kings I 2:12-46**

D.

רות המואביה שראתה במלכות שלמה בן בנו של בן בנה, שנאמר: (מלכים א' ב') וישם כסא לאם המלך, וא"ר אלעזר: לאמה של מלכות. בבא בתרא צא:

Ruth the Moabitess (who) saw the kingdom of Solomon, the grandson of her grandson; for it is said (Kings I 2:19), “And [Solomon] caused a throne to be set up for the king's mother,” and R. Elazar said [that this means], “to the mother of the dynasty.” **Bava Basra 91b**

E.

וַיֵּאָהֵב שְׁלֹמֹה אֶת ד' לְלַכֵּת בְּחֻקֹּת דָּוִד אָבִיו רַק בְּבִמּוֹת הוּא מְזַבֵּחַ וּמִקְטִיר: וַיֵּלֶךְ הַמֶּלֶךְ גִּבְעֹנָה לְזִבְחָ שָׁם כִּי הִיא הַבָּמָה הַגְּדוֹלָה אֶלְף עֲלוֹת יַעֲלֶה שְׁלֹמֹה עַל הַמְּזִבֵּחַ הַהוּא: בְּגִבְעוֹן נִרְאָה ד' אֶל שְׁלֹמֹה בְּחִלּוֹם הַלֵּילָה וַיֹּאמֶר אֲ—לֵהִים שְׂאֵל מָה אֲתָן לָךְ: וַיֹּאמֶר שְׁלֹמֹה אֲתָה עֲשִׂיתָ עִם עַבְדְּךָ דָּוִד אָבִי חֶסֶד גְּדוֹל כַּאֲשֶׁר הֵלַךְ לְפָנָיִךְ בְּאֵמֶת וּבְצַדִּיקָה וּבִישֵׁרֵת לִבְךָ עִמָּךְ וַתִּשְׁמַר לוֹ אֶת הַחֶסֶד הַגְּדוֹל הַזֶּה וַתִּתֵּן לוֹ כֵּן יֵשֵׁב עַל כִּסֵּאוֹ כַּיּוֹם הַזֶּה: וְעַתָּה ד' אֲ—לֵהִי אֲתָה הַמַּלְכֶת אֲתָה עַבְדְּךָ תַּחַת דָּוִד אָבִי וְאֲנִי נֶעַר קָטָן לֹא אֲדַע צֵאת וּבֹא: וְעַבְדְּךָ בַתּוֹךְ עִמָּךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתָּ עִם רַב אֲשֶׁר לֹא יִמְנָה וְלֹא יִסְפֹּר מֵרַב: וְנִתַּתְּ לְעַבְדְּךָ לֵב שֹׁמֵעַ לְשֹׁפֵט אֲתָה עִמָּךְ לְהִבִּין בֵּין טוֹב לְרָע כִּי מִי יוּכַל לְשַׁפֵּט אֶת עַמָּךְ הַכֹּבֵד הַזֶּה: וַיִּטֵּב הַדָּבָר בְּעֵינַי אֲדֹנָי כִּי שְׂאֵל שְׁלֹמֹה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר אֲ—לֵהִים אֵלָיו יַעַן אֲשֶׁר שְׂאֵלְתָּ אֶת הַדָּבָר הַזֶּה וְלֹא שְׂאֵלְתָּ לָךְ יָמִים רַבִּים וְלֹא שְׂאֵלְתָּ לָךְ עֲשֵׁר וְלֹא שְׂאֵלְתָּ לָךְ הַבִּין לְךָ הַבִּין לְשֹׁמֵעַ מִשְׁפָּט: הִנֵּה עֲשִׂיתִי כַּדְּבָרֶיךָ הַנֵּה | נִתַּתִּי לָךְ לֵב חָכֵם וְנִבּוֹן אֲשֶׁר כְּמוֹךָ לֹא הָיָה לְפָנָיִךְ וְאֲחֵרֶיךָ לֹא יָקוּם כְּמוֹךָ: וְגַם אֲשֶׁר לֹא שְׂאֵלְתָּ נִתַּתִּי לָךְ גַּם עֲשֵׁר גַּם כְּבוֹד אֲשֶׁר לֹא הָיָה כְּמוֹךָ אִישׁ בְּמַלְכִים כָּל יָמָיךְ: וְאִם | תֵּלֶךְ בְּדַרְכֵי לְשֹׁמֵר חֻקֵי וּמִצְוֹתַי כַּאֲשֶׁר הֵלַךְ דָּוִד אָבִיךָ וְהֶאֱרַכְתִּי אֶת יָמֶיךָ: וַיִּקֶץ שְׁלֹמֹה וְהִנֵּה חִלּוֹם וַיָּבֹא יְרוּשָׁלַם וַיַּעֲמֵד | לְפָנָי | אַרְוֹן בְּרִית ד' וַיַּעַל עֲלוֹת וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה לְכָל עַבְדָּיו: אֲזַ תִּבְאֲנָה שְׂתִים נָשִׁים זָנוֹת אֶל הַמֶּלֶךְ וַתַּעֲמִדְנָה לְפָנָיו: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת בִּי אֲדֹנָי אֲנִי וְהָאִשָּׁה הַזֹּאת יֵשֵׁב בְּבֵית אֶחָד וְאֵלֶּךְ עִמָּה בְּבֵית: וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְלִדְתִי וַתֵּלֵךְ גַּם הָאִשָּׁה הַזֹּאת וַאֲנַחְנוּ יַחְדָּו אִין זָר אֲתָנוּ בְּבֵית זֹלָתִי שְׂתִים אֲנַחְנוּ בְּבֵית: וַיָּמַת בֵּן הָאִשָּׁה הַזֹּאת לֵילָה אֲשֶׁר שָׁכַחָה עָלָיו: וַתִּקֶּם בַּתּוֹךְ הַלֵּילָה וַתִּקַּח אֶת בְּנֵי מֵאֲצִלֵי וְאֵמֶתְךָ יִשְׁנָה וַתִּשְׁכַּיְבֵהוּ בַּחֲזִיקָה וְאֵת בְּנֵה הַמַּת הַשְּׁכִיבָה בַּחֲזִיקָה: וְאִקָּם בְּבִקֵּר לְהִינִיק אֶת בְּנֵי וְהִנֵּה מַת וְאֵת בִּוְנָן אֵלָיו בְּבִקֵּר וְהִנֵּה לֹא הָיָה בְּנֵי אֲשֶׁר יִלְדְתִי: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה הָאֶחָת לֹא כִּי בְּנֵי הַחַי וּבְנֵי הַמַּת זֹאת אֵמֶת לֹא כִּי בְּנֵי הַמַּת וּבְנֵי הַחַי וַתִּדְבַּרְנָה לְפָנָי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ זֹאת אֵמֶת זֶה בְּנֵי הַחַי וּבְנֵי הַמַּת זֹאת אֵמֶת לֹא כִּי בְּנֵי הַמַּת וּבְנֵי הַחַי: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ קַחוּ לִי חֶרֶב וַיָּבֹאוּ הַחֶרֶב לְפָנָי הַמֶּלֶךְ: וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ גִּזְרוּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי לְשָׁנִים וַתִּנּוּ אֶת הַחֲצִי לְאֶחָת וְאֶת הַחֲצִי לְאֶחָת: וַתֹּאמֶר הָאִשָּׁה אֲשֶׁר בְּנָה הַחַי אֶל הַמֶּלֶךְ כִּי נִכְמְרוּ רַחֲמֵיהָ עַל בְּנֵה וַתֹּאמֶר | בִּי אֲדֹנָי תִּנּוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי וְהַמַּת אֶל תִּמִּיתְהוּ וְזֹאת אֵמֶת גַּם לִי גַם לָךְ לֹא יְהִי גִזְרוּ: וַיַּעַן הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר תִּנּוּ לָהּ אֶת הַיֶּלֶד הַחַי וְהַמַּת לֹא תִמִּיתְהוּ הִיא אִמּוֹ: וַיִּשְׁמְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּשְׁפָּט אֲשֶׁר שֹׁפֵט הַמֶּלֶךְ וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי הַמֶּלֶךְ כִּי רָאוּ כִּי חֲכָמָת אֲ—לֵהִים בְּקִרְבוֹ לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט: מַלְכִים א ג-כח

And Solomon loved the L-rd, walking in the statutes of David his father; only he sacrificed and burned incense in high places. And the king went to Gibeon to sacrifice there; for that was the great high place; a thousand burnt offerings Solomon offered upon that altar. In Gibeon the L-rd appeared to Solomon in a dream by night; and G-d said, Ask what I shall give you. And Solomon said, You have shown to Your servant David my father great mercy, because he walked before You in truth, and in righteousness, and in uprightness of heart towards You; and You have kept for him this great kindness, that You have given him a son to sit on his throne, as it is this day. And now, O L-rd my G-d, You have made Your servant king instead of David my father; and I am but a little child; I know not how to go out or come in. And Your servant is in the midst of Your people which You have chosen, a great people, that cannot be numbered nor counted for multitude. Give, therefore, Your servant an understanding heart to judge Your people, that I may discern between good and bad; for who is able to judge this Your so great a people? And the speech pleased the L-rd, that Solomon had asked this thing. And G-d said to him, Because you have asked this thing, and have not asked for yourself long life; neither have you asked riches for yourself; nor have you asked for the life of your enemies; but have asked for yourself

understanding to discern judgment; Behold, I have done according to your words; lo, I have given you a wise and understanding heart; so that there was none like you before you, nor shall any like you arise after you. And I have also given you that which you have not asked, both riches, and honor; so that there shall not be any among the kings like you all your days. And if you will walk in My ways, to keep My statutes and My commandments, as your father David walked, then I will lengthen your days. And Solomon awoke; and, behold, it was a dream. And he came to Jerusalem, and stood before the ark of the covenant of the L-rd, and offered up burnt offerings, and offered peace offerings, and made a feast for all his servants. Then came there two women, who were harlots, to the king, and stood before him. And one woman said, O my lord, I and this woman live in one house; and I gave birth to a child with her in the house. And it came to pass the third day after I had given birth, that this woman also gave birth; and we were together; there was no stranger with us in the house, only the two of us in the house. And this woman's child died in the night; because she lay on it. And she arose at midnight, and took my son from my side, while your maidservant slept, and laid it in her bosom, and laid her dead child in my bosom. - And when I rose in the morning to nurse my child, behold, it was dead; but when I had looked at it closely in the morning, behold, it was not my son, that I had borne. And the other woman said, No; but the living child is my son, and the dead is your son. And this one said, No; but the dead is your son, and the living is my son. Thus they spoke before the king. Then said the king, One says, This is my son who lives, and your son is the dead; and the other says, No; but your son is the dead, and my son is the living. - And the king said, Bring me a sword. And they brought a sword before the king. And the king said, Divide the living child in two, and give half to one, and half to the other. Then the woman, whose son was the living child, spoke to the king, for her love was enkindled towards her son, and she said, O my lord, give her the living child, but do not slay it. But the other said, Let it be neither mine nor yours, but divide it. Then the king answered and said, Give her the living child, and do not slay it; she is its mother. And all Israel heard of the judgment which the king had judged; and they feared the king; for they saw that the wisdom of G-d was in him, to do judgment. **Kings I 3:3-28**

F.

וַיִּגְדַּל ד' אֶת שְׁלֹמֹה לְמַעַן לְעֵינָי כָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּתֶּן עָלָיו הוֹד מְלָכוֹת אֲשֶׁר לֹא הָיָה עַל כָּל מֶלֶךְ לְפָנָיו עַל יִשְׂרָאֵל: דברי הימים א כט:כה

And the L-rd magnified Solomon exceedingly in the sight of all Israel, and bestowed upon him such royal majesty as had not been on any king before him in Israel. **Chronicles I 29:25**